

Joaquim Cano

El deute de l'aigua

Premi València Nova
de poesia en valencià

El deute de l'aigua és
la convicció única i neta
que obri la boca quan comença a parlar.

PEDRA CLAU

Quasi alé, fent-me encara en el marbre,
m'he tornat a instil·lar dins del temple
i en la cripta on sepulten els morts
en silenci, per no consumir
cap llegat que no siga la carn;
i en la llum que rebota als relleus,
que s'esforça en els vèrtexs del text
i detona un llenguatge ensotat.
He florit en aquest escorrim
de paraules que em fan la figura,
impregnant les parets amb el vers.

ELS BRANCALS DE LES PORTES

Portem el llenguatge a la pell,
escrit en columnes de pedra;
l'espera llunyana dels mots
ferida per carn ja ferida.

Portem renovada l'absència,
tallada als brancals de les portes,
que obri un solstici a la carn
pels dies que no vinga pluja.

LLINDAR

El deute de l'aigua és
la convicció única i neta
que obri la boca quan comença a parlar
i mostra el primer tall de les dents,
les genives foradades pels versos cristal·lins
que corresponen en l'acte d'estimar-se,
com l'esforç de la terra quan es dona.

La dansa de la pluja

Dins d'un càntir ple d'adverbis,
entumit pel silenci o el soroll que els alimenta,
em mantinc només traçant-me en les arestes.

En temps de sequera, la gent anava al pou sense saber mai què en trauria. El poal acostumava a tornar buit. De vegades, treia una aigua bruta que ningú no podia beure. Unes poques vegades, però, l'aigua era neta i clara i era l'aigua que s'empassaven les goles assedegades. Era l'aigua que les humitejava i les preparava per a la paraula.

En altres ocasions, sense poal, la gent anava al pou per abocar-hi les veus ja humides. Sovint, malgrat aquesta saó que havien pres, no ressonaven i el que els tornava era un so de dolçor enrancida, com la pols dels picapedrers. Unes poques vegades, però, en sortien netes i clares: les veus com un glop d'aigua.

EM SENT TOCAR-LES

Hi ha paraules estrictament descarnades,
que no escolten ni són, tampoc, paraules.
N'hi ha d'altres que són com un manyac atent,
que són el contacte capaç d'intensificar la vida.

Aquestes paraules, tan humanes com la terra ferma,
les sent en el tacte. Em sent tocar-les.

Em són, ara, un excés que em travessa la pell
i em mostra la seua pell travessada,
com una línia que captura –ho sents?–
el ritme a què glateixen les paraules.